

CANTUS FIRMUS

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

Es busquen polítics

Arribarà un dia que dedicar-se a la política tornarà a ser un ofici ben valorat. Ara som gairebé a l'extrem del seu descrèdit. Al darrer Baròmetre del CEO, un 20 per cent dels ciutadans d'aquest país deien que no tenien cap confiança en els polítics catalans, i només un 0,1 que n'hi tenien molta. Mesurada la confiança de 0 a 10, el 56 per cent la situaven per sota del 5, i només el 23 per cent per sobre del 5. Esclar que podria empitjorar: a gairebé un 46 per cent dels catalans la monarquia els mereixia un zero de confiança! Sigui com sigui, ara mateix, dedicar-se a la gestió de l'interès general està tan mal vist que és molt difícil que apareguin vocacions de servei a la comunitat.

EN AQUEST CONTEXT, doncs, tampoc no ha d'estranyar que sigui tan difícil la gestió dels partits polítics, que els seus lideratges siguin tan convulsos i que la seva substitució encara sigui més complicada. La dimissió de Rubalcaba al PSOE o la de Navarro al PSC, i sobretot la dificultat de ser substituïts, en són els exemples més recents. La incertesa en el relleu del primer és el que ha accelerat l'abdicació reial: a Espanya no es refien del "sentit d'estat" –que fins ara feia monàrquics els republicans– de qui el pugui substituir. Al PSC, la renúncia de Pere Navarro ha posat al descobert que el problema principal no era el primer secretari. El partit ha tardat poc més de vint-i-quatre hores a liquidar una possible candidata a succeir-lo, Núria Parlon. Què tardarà a carregar-se Miquel Iceta, la nova alternativa?

SOBRE ELS POLÍTICS, a hores d'ara, hi planen gairebé tants prejudicis negatius com els que cauen sobre altres col·lectius socialment empestats. Els comportaments certament infames d'uns quants han generalitzat la sospita i han contaminat tota la resta. Els discursos que escampa la demagògia dita *alternativa* tallen pel mateix patró tots els polítics en actiu, sense contemplacions, sense pietat. Entre tots hem estès una imatge dramàtica que dona per fet que el polític governa, bàsicament, per fotre el ciutadà. Posats a fer, a hores d'ara, és preferible ser un gran banquer: si més no, t'estalvies la crueltat humorística del *Polònia* –penso sobretot en com han representat Pere Navarro–, que, volgudament o no, satisfà l'esperit popular de revenja. I entre els responsables de l'alarmant creixement del populisme –tant si és d'extrema dreta com d'extrema esquerra– també ens hi haurem de comptar els que amb les nostres fàcils sobreinterpretacions conspiratives haurem contribuït al descrèdit de la gestió de la complexitat.

CRISTINA CALDERER

.....
El descrèdit generalitzat dels polítics és la baula més feble de tot el procés sobiranista

DES DEL MEU PUNT de vista, aquest descrèdit generalitzat dels polítics és la baula més feble de tot el procés sobiranista que tenim en marxa. És fantàstic que la revolta contra la servitud voluntària que havia imposat l'autonomisme s'hagi manifestat de baix a dalt. Però em sembla incontrovertible que l'èxit del procés dependrà de la força que tinguin les nostres institucions democràtiques i els qui les gestionen per convertir una aspiració popular en una estructura política legítima i internacionalment reconeguda.

ELS PROPERS MESOS la solidesa d'aquest encadenament es posarà a prova. La conducció de la voluntat majoritària de decidir fins a la seva expressió formal en un marc institucional que la faci legítima als ulls internacionals exigirà uns altíssims nivells de confiança mútua entre els ciutadans més exigents i els polítics més compromesos. Si el procés fracassa, serà més per això que per cap estratègia dels adversaris al nostre dret a decidir. Si el procés triomfa, com estic convençut que passarà, tindrem l'oportunitat de refer els vincles entre ciutadania i polítics. I tornaran a florir les vocacions polítiques.